

Iz naše vasice.

(Piše Janko Barlè.)

XVII.

hoóóó — — — vzkliknete. Še je živ! Mislili smo, da ga morda vže krije zelena ruša, dolgo ni bilo nobenega glasú o njem. Oprostite mladi prijatelji in prijateljice! Vi veste le, da se kruhek z zobmi jé, drugih skrbij nimate. Malo v šolo, malo poskakati in poigrati se pred hišo, po vasi in po vrtu, to vam je vse. Vidite meni pa večkrat druga opravila ne dopusté, da se vam oglasim, da-si prav često mislim na vas. In tako je bilo tudi sedaj — toraj oprostite!

V moji vasici je vse po stari navadi. Hišice še ravno tako stojé, kakor so stale, novih palač ni, le tu pa tam se je kaj pokrpalo in pobelilo, kakor vsakega leta. Nekoliko se jih je preselilo v boljšo večnost, nù, zato je pa zopet nekoliko razposajenih kričačev zagledalo beli svet, da nadomesté nas starejše. Vender o teh vam nečem danes pripovedovati, ker še ne zaslužijo, saj jok, s katerim kratijo skrbnim materam marsikatero noč, pač ni nikakeršna zasluga. Uboge matere, o njih pač dobro poje národna pesen:

Kol' ko krat sem ustajala,
Nažigala svetlo luč;
Tebe sinek povijala itd.

Nù, saj tudi mi nismo bili nič boljši. — —

Danes vas hočem raje soznaniti s svojo novo prijateljico, Horvatovo Katico. Dober otročiček je to, saj drugače bi tudi ne bila moja prijateljica, ker jaz ljubim le dobre otročiče. Velika ni, saj hodi še le v prvi razred in se je komaj začela zavedati, da je na svetu. Spoznala sva se prvič v šoli. Prav nič je ni skoraj videti iz klopi, kakor ono njeno okroglo glavico s kostanjevimi lasmi in pa z majhnimi svetlimi očesci, katera so vedno uprta v učitelja, ker ona skrbno na vse pazi, kar se uči v šoli. Tako bi moralo paziti vsako dobro dete. Okolo ustnic se ji ziblje skoraj vedno sladek smehlaj, posebno, kadar zna odgovoriti, kar je bila vprašana. Boječa ni in ko sem jo vprašal, kako so se imenovali sv. trije kralji, zapela mi je kar óno národno pesenco:

Mi smo tri kraljitarji
Iz treh dežel smo sem prišli
Gašper, Melhijor, Baltazar i. t. d.

In tako je pravo, dobro dete se ne sme nikoli ničesar bati in mora učitelju vselej veselo in brez strahú odgovoriti njegovemu vprašanju. Ko sem nekoč pripovedoval o velikem trpljenji našega Odrešenika, zaigrale so moji Katici v njenih črnih očescih kar svetle solzé. Res ima sirota daleč v šolo, odrasel človek potrebuje debelo uro in kaj li še ona, kateri se komaj pozna, kadar prestopi in vender ni nikoli manjkala v šoli, naj si je bila še tako grda pot. Samó kadar je bila bolna, takrat je ni bilo v šoli. Večkrat je bila vsa premočena, da se je kar tresla, ker pri nas ljudje nimajo dežnikov na izbiro, nego zavijejo se v rjuho ali pa volneno suknjico — a vender je prišla. Tudi v cerkvi ne manjka niti pri maši, niti

popóludne pri krščanskem nauku in večernicah. Čaka me vedno pred mojim stanovanjem, poda mi roko in greva lepo složno do cerkvenih vrat. Podaril sem ji tudi molitveno knjižico, malo počasi gre do sedaj še z branjem, a vender le gre in rada moli na njo ne le v cerkvi, nego tudi domá. Saj sem dejal, da je moja Katica dobro dete.

Katičini stariši so kmetovalci. Imovití niso: hišica, kravica, dva volička in pa pridne roke, to je vse, kar imajo. Nù, saj je pa njena roditelja dobri Bog obdaroval z nečem drugim — z otročiči. Deset jih je, nič manje nego deset. Starejša hči se je vže omožila, starejši sin pase živinico, da je veselje, in tudi vže za koso zgrabi, če je potreba. Matijček hodi v šolo, Katica hodi v šolo, nù in za njima jih je še dolga vrsta vse manjših in manjših, kakor piščalke pri orgljah, ali pa sveče na žrtveniku. Najmanjši kriči in razgraja še v zibelki in mnogokrat se neče poprej umiriti, dokler ga ne vzame Katica v naročje. Pri njej je tiho in zaspi. Če ga pa hoče zopet položiti v zibelko, začne se stara godba, dobro vé, da ni več v naročji svoje dobre sestrice. Dobili so tega razposajenčka baš za božično darilce in jaz sem ga sam krstil in nazval Jankec.

Seveda, taka mlada, zdrava družinica tudi nekaj sné, to zna najbolje skrbna mati, a Katica tudi, katera mi je pripovedovala, da je treba po trikrat na dan precej dejati v lonec. In za kaj ne bi jedli, dokler so zdravi!

Zadnjič sem bil v svoji sobici in nekaj pisal. Bilo je predpóludne. Najedenkrat zaslišim zunaj korake bosih nog in nekdo rahlo potrka na vrata.

— „Svobodno!“ — oglasim se debelo. Vrata se odpró in v sobo stopi nekako ponosno moja Katica ter drži nekaj v roci. Namuzne se malo, pristopi k meni in mi molče poda óno v rutici. Odvežem, in kaj je bilo? Troje lepih kokošnjih jajec in pa štiri majhne, majhne hruščice-petrovače — ki zoré o Petrovem — seveda niso bile še zrele in bile so prvi sad, katerega sem letos videl.

„To vam pošlje moja mama,“ — raztolmači mi Katica, ko sem jo jaz začuden gledal. Poglej nù, poglej, kako dobro vé njena mati, da imam jaz polno gnezdo mladih rmenih kanarčkov, kateri tako radi jedó trdo kuhana jajca, s katerimi jih pita njihova mati.

— „Nù, Katica, ali mi hruškice pošlje tudi tvoja mati?“

Pogodil sem. Znal sem, da je hruškice pridejala Katičina ljubezen, odtrgala jih je sirotica od svojih ust, samó, da jih prinese meni. Odgovorila ni nič, nego skrila je svoj obrazek v rob svoje rutice.

Dobro dete!

Občuvaj te le dobri Bog, mila moja prijateljica, dobro in nedolžno kot si sedaj. Ni ti treba bogastva, saj siromaštvo tudi ni sramota, katerega diči čisto nepokvarjeno srce. In táko srce bodi tvoje, ne samó zdaj, nego ves čas tvojega življenja!

Bodite tudi vi otroci tako dobri, kakor je moja Katica. —

